

Л. Г. Брикун, О. П. Грицаєнко

Лубни

ЛУБНИ – місто обласного значення Полтавської області, райцентр; літературний і мистецький осередок. Має статус істор. насел. місця. Знаходиться на правому березі р. Сула (притока [Дніпра](#)), за 279 км від Харкова, за 200 км від Києва та за 141 км від обл. центру. Площа 45,6 км². За переписом 2001, насел. становило 52 572 особи (складає 88,4 % до 1989), станом на січень 2015 – 47 100 осіб (переважно українці; 4-е місто в області за кількістю жит. після Полтави, Кременчука та Горішніх Плавнів). Місто поділяється на 8 мікрорайонів. Через нього проходять автошляхи Київ–Харків–Довжанський (заг.-держ. значення) і Лубни–Миргород–Суми (регіон.). Залізнична станція. Назва міста походить, ймовірно, від заняття його мешканців – виготовлення луб'яних виробів. В урочищі Верхній Вал виявлено городище літопис. Л. (пл. 4 га, потуж. культур. шару 1,8–2,5 м, подекуди – до 3–5 м; окрім давньорус. артефактів, знайдено речі ромен. культури та періоду 16–19 ст.), яке досліджували Г. Кир'яков, [Ф. Камінський](#), [В. Ляскоронський](#), [О. Сухобоков](#); в урочищі Лиса Гора розкопано рештки неоліт. поселення, поселення та кургани епохи бронзи, кургани скіф. часу, в урочищі Замок – поховання зарубинец. культури. Л. засн. бл. 988 київ. князем Володимиром I Святославичем як одна з фортець Посул. оборон. лінії для захисту пд. кордонів Київ. Русі. Вперше згадується під 1107 у Іпатіїв. літописі, коли побл. нього Святополком II разом з Володимиром II Мономахом та ін. руськими князями було розбите половец. військо, яким командували Боняк і Шарукан. Пізніше місто захопили половці, а 1239 зруйнували монголо-татари. Наприкінці 16 – у 1-й пол. 17 ст. Посуллям володіли князі Вишневецькі, Л. стали їхньою сх. резиденцією. 1589 О. Вишневецький збудував замок (зі Сх. укріплення захищала притока Сули – Вільшанка, з Пн. – струмок Кам'яний Потік, із Зх. – вал і глибокий рів), деякий час місто на його честь мало назву Олександрів. 1591 Л. надано Маґдебур. право. Жит. брали участь у козац.-селян. повстаннях під проводом С. Наливайка (у травні 1596 побл. сіл Засулля та Солониця, за 3 км від Л. відбувся остан. бій повстанців), П. Павлюка (1637), Я. Острянина (1638) та ін. У 1-й чв. 17 ст. за фінанс. підтримки Р. Вишневецької засн. *Мгарський Свято-Преображенський монастир* (нині УПЦ МП). Від 1638 – сотен. центр Переяслав. полку. Під час Визв. війни під проводом Б. Хмельницького були зруйновані замок Вишневецьких і монастир бернардинців (його ченці започаткували на Лубенщині культуру вирощування лікар. рослин). Під час «Руїни» місто ще зазнало спустошень від козац., рос. і татар. військ. Учасник цих подій, турец. мандрівник 17 ст. Евлія

Челебі описував Л. як муров. фортецю, що мала 6 бастіонів, 3 в'їзні брами, арсенал з гарматами, 7 церков, довж. укріплень сягала 7 тис. кроків. Містобуд. устрій козац. доби показують плани міста 18 ст. Осердям Л. була дерев'яно-земляна фортеця, що стояла на пагорбах високого правого берега Сули. Її оточували потужні рови та вали з бастіонами. На валах височіли проїзні вежі-брами – Пирятинська, Водяна, Подільсько-Пречистенська, Миргородська, Микільська, Полковницька, Лубенська, Броварська. Довжина укріплень фортеці перевищувала 4 км, площа забудови – 20 га. Внутр. валами фортеця поділялася на малий і великий замки. У малому замку розташовувалася муров. церква св. великомучениці Варвари, споруджена в стилі європ. бароко, у великому – дерев'яні церкви Різдва Пресвятої Богородиці (соборна), Святої Трійці, Трьох Святителів, побудовані в традиціях козац. бароко, торг. ряди, полк. та сотенна канцелярії, острог, численні школи, шпиталі, двори духівництва та козац. старшин, зокрема й лубен. сотника М. Скаржинського, у передмістях – двори, шинки, броварні, кузні козаків, міщан, ремісників, на греблях і мостах діяли водяні млини. У 2-й пол. 18 ст. лубен. фортеця втратила своє військ. значення та занепала, була включена до внутр. (ірегуляр.) фортець, згодом скасована. Проте й надалі за часів Рос. імперії та потім у період СРСР у Л. дислокувалися рос. і рад. війська. Майже 200 р. місц. жит. замк. руїни використовували як буд. матеріал, донині збереглися залишки земляних укріплень; у 2-й пол. 1910-х – на поч. 1920-х рр. там провадив археол. дослідж. Г. Стеллецький (1918 він заснував Лубен. укр. музей). 1648–49 та 1658–1781 – центр полку, 1781–1923 – повіту, 1923–30 – [Лубенської округи](#), від 1923 виконує функції райцентру. 1649–58 – у складі Миргород. полку; 1781–97 – Київ. намісництва; 1797–1802 – Малорос., 1802–1925 – Полтав. губ.; 1932–37 – Харків., від 1937 – Полтав. обл. Під час Пн. війни лубен. козаки на чолі з полковником Д. Зеленським підтримали гетьмана І. Мазепу. Від 1720-х рр. до 1862 у Л. діяла Гол. польова аптека, яка займалася постачанням медикаментів армій. шпиталям. У 1780-х рр. було 3750 жит., 588 будинків, функціонували 7 церков, 3 школи, 3 шпиталі, 73 крамниці, 20 шинків, аптека. На поч. 19 ст. тут сформовано гусар. полк, який відзначився 1812 під час війни з наполеонів. військами. Протягом цього ж сторіччя Л. часто називали «Укр. Швейцарією». Тоді у місті жила А. Керн (Полторацька), яка надихнула О. Пушкіна на написання поезії «Я помню чудное мгновенье...». Станом на 1810, нараховувалося 555 будинків, проживало 3005 осіб, працювали цегел. і 15 винокур. заводів. 1803 відкрито лікарню, 1872 – чол., 1878 – жін. гімназії, 1891 – с.-г. школу. У 1870-х рр. Ф. Камінський при чол. гімназії заснував музейну кімнату, 1885 К. Скаржинська у Круглику під Л. – один із перших в Україні приват. музеїв. За переписом 1863, у місті проживало 3710, за переписом 1895, – 12 445 осіб. 1901 через Л. прокладено залізницю, що сприяло розвитку промисловості. На поч. 20 ст. щорічно проводилося 4 ярмарки. У цей час діяли 5 православ. храмів (донині збереглася лише церква Різдва Пресвятої Богородиці, закладена 1899 за проектом М. Преображенського у формах неорос. стильового напрямку; пам'ятка архітектури місц. значення), церк. братство, синагога, євр. молитов. будинок. 1905 у Л. у зв'язку з рев. подіями з представників укр. нац. сил (переважно УСДРП) на чолі з [А.](#)

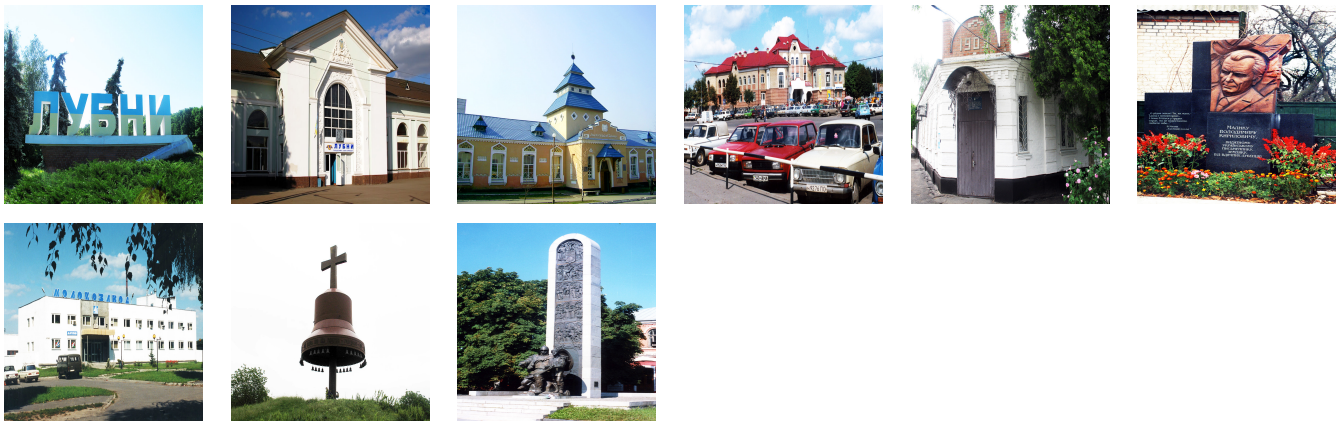
[Лівицьким](#) був створ. політико-адм. орган – Громад. Самооборона (відома також як Лубен. респ.), що фактично здійснював самоуправління на тер. міста та частини повіту до 1907. Лубен. Самооборона протидіяла євр. погромам і арештам революціонерів (за допомогою 6 бойових дружин), сприяла розвитку шкільництва та виданню першої в Рос. імперії україномов. г. «Хлібороб» (листопад–грудень 1905), яку редагував В. Шемет. 1907 у Києві за участь у рев. діяльності 57 осіб на показ. суді (т. зв. Лубен. процес) були засуджені. Гол. обвинуваченими стали А. Лівицький і його дружина [М. Лівицька](#), [В. Шемет](#), [М. Сахаров](#); їх захищали [М. Міхновський](#), А. Марґолін та ін. Згодом апеляц. суд повністю виправдав усіх обвинувачених. 1911 попри заборону цар. уряду відбувся вечір з нагоди 50-річчя від дня смерті Т. Шевченка. 1915 працювали маш.-буд. і чавуноливар. заводи, 4 суконні ф-ки, повстяна і мех. майстерні, крупорушка. У наступ. році Лубен. товариством с. господарства засн. Лубен. дослідну станцію по культурі лікар. рослин Полтав. губерн. земел. відділу (нині [Лікарських рослин Дослідна станція Інституту агроєкології і природокористування НААНУ](#); від 1925 – у с. Березоточа), першим дир. якої став П. Гавсевич. Після більшов. перевороту 1917 тут створ. одну з перших в Україні Рад робітн. і солдат. депутатів, у червні відбулися установчі збори Укр. демократично-хлібороб. партії (один із засн. був громад.-політ. діяч, публіцист, педагог [В. Андрієвський](#)), пізніше організовано 1-й з'їзд хліборобів-демократів Полтавщини. У місті функціонував осередок товариства «Просвіта», тоді ж у лубен. друкарнях видано низку заборонених творів Т. Шевченка. Наприкінці 1910-х рр. влада неодноразово змінювалася, 12 грудня 1919 остаточно встановлено більшовицьку. Мешканці потерпали від голодомору 1932–33, зазнали сталін. репресій. 1933 засн. Перший Харків. робітн.-колгосп. театр (від 1939 – Сум. укр. театр драми і комедії ім. М. Щепкіна). Від 13 вересня 1941 до 18 вересня 1943 – під нім.-фашист. окупацією. Нацисти на тер. учител. інституту (існував 1935–41) влаштували концтабір, у якому вбили бл. 20 тис. військовополонених, мирних жит. і учасників підпіл. боротьби. 337-й стрілец. дивізії, яка брала участь у визволенні Л., присвоєно звання Лубенської. Від 1972 – місто обл. значення. 1897 мешкало 10 тис., 1907 – 11,8 тис., 1926 – 21 тис., 1979 – 54,2 тис., 2005 – 50,2 тис., 2012 – 47,8 тис. осіб. Тут здавна були розвинені нар. ремесла та промисли. У 20 ст. Л. стали т. зв. літ. столицею Полтавщини. Від 1632 діяли кравец., кушнір., ткац., шевський і гончар. ремісн. цехи. 1666 існувало 30 дворів ковалів, 28 – кравців, 8 – гончарів. У істор. і геогр. описах Києва та Київ. намісництва 1787 зазначено, що у місті була значна кількість ювелірів, ковалів, шевців, чоботарів. 1800 мешкало 14 кравців, 65 чоботарів, 7 ковалів, 4 котельники, 4 столяри, 15 ткачів, 34 кушніри, 11 пічників і горщечників, 54 калачники, 11 рибалок. У 19 – на поч. 20 ст. набули поширення перебірне ткацтво, вишивання, художнє оброблення деревини, шкіри та металу. Від 1928 функціонувала пром. артіль вишивальниць ім. К. Цеткін (від 1960 – у системі Полтав. ф-ки худож. виробів, від 1970 – цех вироб.-худож. об'єдн. «Полтавчанка»). Від 1974 один раз на 2 р. проводили респ. виставку «Лубен. художня весна». У Л. мешкали та творили художники М. Бунін, [К. Іваницька](#), [В. Лапушкін](#), [В. Семенюта](#), [М. Холодовський](#), [О. Фомін](#) та ін. 1923 при г. «Червона Лубенщина» (нині «

[Лубенщина](#)») з ініціативи її відп. секр., згодом відомого письменника [Олеся Донченка](#) була створ. філія Спільноти селян. письменників «Плуг» (пізніше – літ. гурток, від 1959 – літ. об'єдн., якому 2002 присвоєно ім'я Олеся Донченка). У місті навчалися, жили та працювали мовознавець, чл.-кор. АН УРСР [І. Кириченко](#), літературознавець, мовознавець, церк. діяч, дійс. чл. НТШ [С. Гаєвський](#), письменники, поети, перекладачі, публіцисти, літературознавці, фольклористи [П. Артеменко](#), [В. Безорудько](#), [М. Безрутенко](#), [Андрій Бобенко](#), [В. Бондар](#), [Ф. Гавриш](#), [І. Гончаренко](#), [Я. Ємець](#), [І. Зубковський](#), [М. Калинчук](#), [Пилип](#) та його дочка [Надія Капельгородські](#), [Надія Матвіївна](#) та її дочка [Надія Костянтинівна Кибальчичі](#), [Л. Коваленко-Івченко](#), [М. Кожушний](#), [М. Козаков](#), [С. Козуб](#), [М. Кононенко](#), [П. Крат](#), [В. Лазурський](#), [В. Леонтович](#), [П. Лубенський](#), [В. Малик](#), [В. Милорадович](#), [П. Мостовий](#), [Д. Мусієнко](#), [Матвій Номис](#) (М. Симонов), [Л. Первомайський](#), [З. Прокопенко](#), [П. Усенко](#), [О. Хало](#), [Н. Хоменко](#), [С. Шелухін](#), [Шолом-Алейхем](#) (Ш. Рабинович), [Л. Яновська](#), мовознавець [Б. Кулик](#) та ін. Нині працюють підприємства: машинобудування та металооброб. промисловості – [Лубенський верстатобудівний завод](#), [Лубенський завод спеціального лісового машинобудування](#) («Спецлісмаш»), [«Лубнимаш»](#); хім.-фармацевт. промисловості – [«Лубнифарм»](#); легкої промисловості – [Лубенська фабрика «Валтекс-маркетинг плюс»](#), «Дика Орхідея Україна» (див. [Лубенська швейна фабрика](#)), «Прок-84» (спеціаліз. взуття); харчової промисловості – [Лубенський молочний завод](#), Лубен. хлібозавод, «Лубним'ясо»; деревооброб. промисловості – «Грейд-плюс» (корпусні меблі); буд. матеріалів промисловості – Лубен. цегел. завод. 2013 тимчасово припинив випуск продукції [Лубенський завод «Лічмаш-прилад»](#). У Л. – лісотех. і фінансово-екон. коледжі, мед. училище, профес. ліцей, школа локомотив. машиністів; 9 заг.-осв., муз., художня та спорт. школи, 9 дитсадків; Будинок культури, б-ки для дітей і дорослих, [Лубенський краєзнавчий музей](#), картинна галерея, музеї В. Малика, вишивки ім. В. Роїк, бойової Слави, кінотеатр «Київська Русь»; центр. лікарня, стоматол. поліклініка, протитуберкульоз. диспансер; готель «Лубни». Звання «народний аматорський» присвоєно фотостудії «Софіт», пісенно-танц. колективу «Посульська рапсодія», гурту «Трибуна-Л», гурту афган. пісні «Контингент», хор. колективу «Родослав», академ. хору «Камертон», жін. вокал. ансамблю «Лубенка», ансамблю танцю «Юність». Футбол. клуб «Лубни» двічі ставав володарем Кубка Полтавщини та 2-м і 3-м призером області; лубен. волейбол. клуб «Фаворит» 2010 здобув право грати в Супер-лізі України. Об'єкти природно-заповід. фонду: ботан. пам'ятки природи Дуб черешчатий-1 (заповідается від 1969, Приміс. лісництво), Дуб черешчатий-2 (2003, вул. Гомона), Дуби черешчаті (3 шт., 1982, вул. Перші Плютенці), Дубовий гай (25 шт., 1979, 0,5 га), Морозівська дача (1969, 865 га), Жовтнева дача (1972, 57 га; обидві – Приміс. лісництво), пам'ятка садово-парк. мистецтва парк ліс. технікуму (1972, 32 га; усі – місц. значення). Є міський парк культури та відпочинку, сквер ім. Т. Шевченка. Діють реліг. громади УПЦ КП, УПЦ МП, євангел. християн-баптистів, християн віри євангельської, адвентистів сьомого дня, свідків Єгови. Збереглися 2 міські маєтки кін. 18 ст. (нині належить МО України) і поч. 20 ст. (нині відділ СБУ), будівлі духов. училища (1885; нині навч. корпус

фінансово-екон. коледжу), жін. гімназії (1892; нині гуртожиток фінансово-екон. коледжу), дворян. зібрання (поч. 20 ст.; нині приміщення громад. організацій, зокрема й спілки ветеранів Великої Вітчизн. війни), махорк. ф-ки (нині «Лічмаш-прилад»), жін. єпархіал. училища (нині заг.-осв. школа № 10; обидва – 1907), окруж. суду (нині райдержадміністрація; обидва – арх. [О. Бекетов](#)), міської управи (нині житл. будинок на вул. Григора Тютюнника, № 16/40), штабу дивізії (у ньому певний час жив В. Леонтович; нині міська лікарня вет. медицини; усі – 1910), водонапір. вежі (1911; нині житл. будинок на вул. Григора Тютюнника, № 15), земської лікарні (1914, арх. [Д. Дяченко](#); нині дит. поліклініка), держ. банку (1938; нині шпиталь для інвалідів Великої Вітчизн. війни), залізнич. вокзалу (1951), а також адм. будівлі на вул. Монастирська, № 11 (1817) та № 17 (міськрайсуд), адм.-торг. приміщення на Володимир. майдані, № 18 (обидві – поч. 20 ст.; усі – пам'ятки архітектури місц. значення). Встановлено пам'ятник і монумент на честь 1000-ліття заснування міста, меморіал учасникам ліквідації аварії на ЧАЕС, парк. скульптуру «Дівчинка з голубами», пам'ятник юним героям-антифашистам, пам'ятні знаки Т. Шевченку, О. Пушкіну, В. Малику, червоноармійцям-в'язням нім.-фашист. концтабору, воїнам 337-ї стрілец. дивізії, воїнам-афганцям, «Тепловоз ТЕ-10 з пасажир. вагоном». Серед видат. уродженців – майстриня худож. вишивання, Герой України *В. Роїк*; політ. діяч, економіст, академік, віце-президент АН УРСР, академік АН Білорус. РСР *О. Шліхтер*, лікар-нейрохірург, академік АНУ, АМН СРСР і АМНУ, Герой Соц. Праці *А. Ромоданов*, чл.-кор. АН СРСР – фахівець у галузі імунології та мед. мікробіології [Г. Бєлоновський](#) і фахівець у галузі залізнич. транспорту [О. Горинов](#), фахівець у галузі гідравліки, чл.-кор. АН УРСР [Ю. Даденков](#), чл.-кор. НАНУ – фахівець у галузі приладобудування [В. Бабак](#) і математик [С. Ляшко](#), хімік, чл.-кор. Білорус. РСР *П. Пищимука*, фізіолог, біохімік, дійс. чл. НТШ *В. Радзимовська*, математик [О. Астряб](#), фахівець у галузі міцності [О. Богінич](#), фахівець у галузі енергетики та електротехніки *В. Гордієнко*, авіаконструктор [З. Іцкович](#), фахівець у галузі електрики *Я. Плоткін*, книгознавець, бібліотекознавець [Ісак](#) і його син фізик [Мойсей Каганови](#), біолог-ентомолог *І. Білановський*, вчений-агроном [В. Гудзь](#), фахівець у галузі виробництва цукру *Л. Рева*, хімік-технолог *Ю. Розум*, фахівець у галузі зберігання та перероблення с.-г. продукції *Г. Скробанський*, лікар-вірусолог [В. Гирін](#), лікар-нейрохірург *А. Морозов*, лікар-патологоанатом *Є. Пальчевський*, анатом *О. Сушко*, психолог *Л. Фомичова*, гідролог [Б. Кірста](#), історик [М. Карпенко](#), філософи *С. Пазиніч*, *Ю. Прилюк*; письменники, поети, перекладачі, літературознавці *Г. Бодикін*, *Б. Ванцак*, *С. Венгеров*, *Л. Войтоловський*, [С. Кулябка](#), [Р. Левін](#), *О. Міщенко*, *Л. Піонтек*, *Р. Плотнікова*; графіки, живописці [Л. Андрієвський](#) (нар. художник України), [Н. Верпето](#), *Л. Григор'єва-Стелецька*, [О. Дмитренко](#), *Г. Карпович*, *О. Литвинов*, художник театру [А. Камарда](#), скульпторка [Н. Денисієвська](#), майстер худож. оброблення дерева *О. Зозуля*, майстриня худож. кераміки [Г. Калуга](#), художниця декоративно-ужитк. мистецтва *Т. Покотило*; архітектор *А. Станіславський*; хор. диригенти [П. Боцун](#), [О. Брижаха](#), композитор, фольклорист, хор. диригент *Б. Підгорецький*; кінорежисер [Л. Бодик](#), актор, засл. арт. УРСР [М. Досенко](#), актриса, співачка

[О. Зініна](#), музикознавець [О. Цалай-Якименко](#); громад.-політ. діячі [М. Маслов](#), [М. Порш](#); архімандрит РПЦ [Мелхиседек](#) ([М. Значко-Яворський](#); 1716–1809); військ. діяч, полковник Армії УНР [А. Голуб](#), учасники 2-ї світової війни, Герої Рад. Союзу [О. Батієвський](#), [Н. Меклін](#) (Кравцова), [В. Пацюченко](#), [В. Хало](#), повний кавалер ордена Слави [В. Михайленко](#); спортсмени [А. Довгаль](#) ([легка атлетика](#), біг), [О. Дрібна](#) (спорт. акробатика, стрибки), заслужений тренер України [В. Нагієвич](#) (плавання), шахістка [Л. Руденко](#). З містом пов'язані життя та діяльність хіміка, академік АН СРСР [О. Чичибабіна](#), фахівця у галузі металургії і технології металів, академік НАНУ [Б. Медовара](#), геоботаніка, флориста [Ф. Гриня](#), провізора [В. Загорія](#), вченого-агронома, фізіолога рослин, Героя Праці [А. Зайкевича](#), гідролога [К. Кисельова](#), психолога [О. Лазурського](#), біолога [М. Львова](#), фахівця у галузі зварювання [В. Моравського](#), фахівця у галузі будівництва [Л. Сердюка](#), архівіста [М. Астряба](#), істориків [Г. Брілінга](#), [Ю. Сенька](#); етнографа, колекціонера [С. Кульжинського](#), пам'яткоохоронця, музейника [В. Омельченка](#); актора, режисера, засл. арт. УРСР [І. Дехти](#); громад.-політ. діячів [Д. Квітки](#), [М. Лебединця](#), [Б. Мартоса](#), [Г. Ротмістрова](#); військовиків – генерала від кавалерії [Ф. Келлера](#), генерал-хорунжого Армії Української Держави [В. Олександровича](#), учасників 2-ї світової війни, Героїв Рад. Союзу [О. Батієвського](#) та [П. Дейкала](#). Тут бували [Г. Сковорода](#), [І. Котляревський](#), [Є. Гребінка](#), [Т. Шевченко](#) (восени 1843, у травні, серпні, жовтні 1845, лютому та серпні 1846), [О. Афанасьєв-Чужбинський](#), [М. Гоголь](#), [М. Коцюбинський](#), [С. Васильченко](#), рос. поети [А. Жуковський](#) і [О. Пушкін](#) (1820, 1824).

Фотоілюстрації



Рекомендована література

1. Лазаревский А. Лубенщина и князья Вишневецкие // КС. 1896. Т. 52, № 2–3;
2. Його ж. Исторические очерки Полтавской Лубенщины XVII и XVIII в. // Чтения в Истор. об-ве Нестора-летописца. 1896. Т. 11;
3. Бочкарев К. П. Очерки Лубенской старины. Вып. 1. С старинным планом и видами г. Лубен. Москва, 1900;
4. Милорадович В. Лесная Лубенщина // КС. 1900. Т. 68, № 9, 10;

5. Його ж. Средняя Лубенщина // Там само. 1903. № 9–11;
6. 1904. № 2–4;
7. Кононенко М. Кооперативы Лубенского уезда. Лубны, 1914;
8. Эвлия Челеби. Книга путешествия. Москва, 1961;
9. Лубни у творах російських, українських і радянських художників та майстрів народної творчості. К., 1965;
10. Цапенко М. П. Архитектура Левобережной Украины XVII–XVIII ст. Москва, 1967;
11. Білий П. Х. Лубни: Істор.-краєзн. нарис. Х., 1971;
12. Ханко В. Земля красою засіяна // Ленін. зоря. 1971, 21 січ.;
13. Ванцак Б. С. Лубни: Путівник. Х., 1988;
14. 1000-летие города Лубны: Тезисы докладов и сообщений областной научно-практической конференции. Лубны, 1988;
15. Іванюк Я. Фортеця над Сулою // КП. 1988, 6 верес.;
16. Кілессо С. Пам'ятник на честь міста // Арх-ра України. 1991. Ч. 2;
17. Ванцак Б. С., Козюра В. М. Рідний край. Лубни, 1993;
18. Батієвський П. Лубенські околиці (з історії топонімів м. Лубен) // Лубенщина. 1995. № 5, 8;
19. Козюра І., Козюра В. Лубенщина: Люди, дати, події, факти. П., 2003;
20. Фотолітопис «Лубни в ХХ столітті». Лубни, 2005;
21. Бутрим В. Історичні події і постаті Лубенщини. Лубни, 2006;
22. Недавні А. Лубни // Полтав. думка. 2007, 20 груд.;
23. Вікова твердиня – Лубенщина. П., 2010;
24. Ленченко В. Місто Лубни за планом 1746 року // Укр. археогр. щоріч. К., 2012. Вип. 16–17;
25. Екскурсійні маршрути по м. Лубни та Лубенському району. Лубни, 2013.

Бібліографічний опис:

Лубни / Л. Г. Брикун, О. П. Грицаєнко // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2017. – Режим доступу:

<https://esu.com.ua/article-58931>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).